

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

לקוטי שיחות

על פרשיות השבוע, חגים ומועדים

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בהעלותך

(חלק לג שיחה א)

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש לבריאה

מחזור הראשון של לימוד הלקוטי שיחות
שבוע פרשת בהעלותך, ט-כא סיון, ה'תשפ"ו (א)

LIKKUTEI SICHOT

Copyright © 2026

by

KEHOT PUBLICATION SOCIETY®

770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213

(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718

editor@kehot.com / www.kehot.org

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior permission from the copyright holder.

Kehot Publication Society® and the Kehot logo are registered trademarks of Merkos L'Inyonei Chinuch.

For dedications of the weekly Sichos, please contact us at: dedications@kehot.com

בהעלותך

מצרים (פסח ראשון שבחודש ניסן, החודש הראשון) לדרגא השני⁷ (שבחודש אייר, החודש השני)⁸, דהיינו העבודה ד„ועשה טוב“ הבאה לאחרי הקדמת „סור מרע“.

כלומר: יציאת מצרים היא תחילת העבודה „סור מרע“ – היציאה ממצרים; וכמבואר בתניא⁹ שביצימ נאמר¹⁰ „כי ברח העם“, „מפני שהרע שבנפשות ישראל עדיין ה' בתקפו כו“, ועיקר עבודתם היתה באופן ד„סור מרע“ (הב-ריחה מטומאת מצרים); ולאחר הקדמת עבודת „סור מרע“ נתעלו למדריגה הש-ני – „ועשה טוב“.

ובעבודה רוחנית בנפש האדם – יצימ (פסח ראשון) היא העבודה ד„אתכפיא“, כפיית הרע שבנפשו; ומ-עבודה זו מגיע ועולה לדרגא שני – העבודה ד„אתהפכא“, הפיכת הרע לטוב, „בכל לבבך – בשני יצריך“¹¹. ומעלה זו דפסח שני מתאימה עם כללות החידוש שבעבודת חודש אייר, חודש השני (לגבי חודש ניסן, חודש הראשון) – ספירת העומר (ד„עיקר ספה“ע הוא כל חדש אייר“¹²) – דהעבודה דספירת העומר היא בירור המדות והפיכתן לקדושה.

ועפמ מבאר¹³ את החילוק בין פסח

א. בנוגע לדין פסח שני – שהתורה קבעה התשלומין דפסח ראשון לי"ד באייר דוקא¹⁴, חודש ימים לאחרי פסח ראשון – צריך ביאור: מה נשתנה קרבן פסח (שזמן התשלומין שלו בא לאחר הפסק של חודש ימים) משאר קרבנות יוט, שימי תשלומיהם באים בהמשך ליום ראשון של חג?¹⁵

ובפרט ע"פ מחז"ל¹⁶ שה„טמאים לנפש אדם“¹⁷ במדבר (שבאו בטענה „למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו“¹⁸ וזכו שפרשה זו נאמרה על ידיהן?) חל יום השביעי לטומאתם בערב פסח, שלפ"ז הרי ה' אפשר לקבוע את זמן התשלומין במשך ימי החג גופא.

ויש לומר, ש(ע"פ פנימיות התורה) זהו היסוד לביאור הצ"צ¹⁹, שענינו של פסח שני בעבודת האדם שייך לתוכן העבודה של חודש אייר, ה„חודש השני“.

תוכן ביאור הצ"צ:

ענינו של פסח שני בעבודת האדם הוא – העלי' מהדרגא הראשונה דיציאת

(1) פרשתנו ט, יא.

(2) ראה אוה"ח פרשתנו (ט, ז) ש"ל שזו היתה טענת האנשים „למה נגרע וגו“.

וראה רע"מ פרשתנו (קנב, ב). בעל הטורים פרשתנו (ט, י). ועוד.

(3) חגיגה ט, א. יז, א. ובכ"מ.

(4) פסחים צ, ב. סוכה כה, ב.

(5) פרשתנו ט, ו.

(6) שם, ז.

(7) רש"י שם.

(8) אוה"ת פרשתנו ע' שסז. וראה לקו"ש ח"ד

1301 ואילך. סה"מ מלוקט ח"ג ע' קמג ואילך.

(9) ולהעיר מתיב"ע פרשתנו (ט, יב) „פסחא

דניסן . . ובפסחא דאייר“.

(10) ראה אוה"ת שם – מלקו"ת במדבר (ג, א)

בפירוש „באחד לחודש השני גו' לצאתם מארץ מצרים“ (ר"פ במדבר).

(11) פלי"א (מ, ב).

(12) בשלח יד, ה.

(13) משנה ברכות נד, א.

(14) אוה"ת שם. וראה אוה"ת ויקרא ח"ג ע'

תשלו.

ב. אלא שצ"ע בעצם ביאורו של הצ"צ, שלכאורה ביאור זה – שפסח שני הוא דרגא שני' ונעלית בעבודה (עשה טוב, אתהפכא) הבאה לאחרי הקדמת העבודה דפסח ראשון (סור מרע, אתכפיא) – הוא היפך המפורש בפשוטו של מקרא (והלכה), שכל ענינו של פסח שני אינו אלא באיש שלא הביא פסח ראשון (ומי שהקריב קרבנו בפסח ראשון, הרי לא זו בלבד שאין עליו חיוב להקריב פסח שני, אלא שאסור לו להקריב פסח שני)!

ולפי ביאור הצ"צ ה"ז להיפך²⁰ – כי נוסף ע"ז שלאחרי העבודה דפסח ראשון שייכת וגם נדרשת העבודה דפסח שני, הרי עוד זאת, שאי אפשר להגיע להעבודה דפסח שני כ"א דוקא ע"י הקדמת העבודה דפסח ראשון?!

ג. ויש לומר הביאור בזה – ובהקדם:

האמור לעיל, שכל הענין דפסח שני הוא דוקא כשלא קדם לו פסח ראשון, הרי זה רק בנוגע לקרבן פסח, שאם לא הקריב בראשון מקריב בשני, ואם

ראשון ופסח שני, ש"הראשון אסור בכל יראה וכל ימצא, והשני חמץ ומצה עמו בבית"¹⁵:

מכיון שהעבודה דפסח ראשון היא „סור מרע“, בריחה מהרע, לכן חל אז החיוב לבטל את החמץ (הרומו על הרע, „שאר שבעיסה“¹⁶), שלא יהי' שום חמץ ברשותו; משא"כ פסח שני, שענינו הפיכת הרע לטוב, אין צריכים בו בזמן לבטל את החמץ מרשותו, אלא „חמץ ומצה עמו בבית“, כי על ידי פסח שני ניתן (בהוספה) – הכח להפוך את החמץ לקדושה.

[ויש לומר שזהו בדוגמת העילוי דש-תי הלחם בחג השבועות (לגבי קרבן עומר דחג הפסח), שמעלתו היא דוקא בזה ש„חמץ תאפינה“¹⁷ – כי לאחרי גמר העבודה דספירת העומר הרי החמץ נהפך לגמרי לקדושה¹⁸ ויכולים ועושים אותו קרבן לה¹⁹].

15) פסחים צה, רע"א (במשנה). רש"י פרשתנו ט.

16) ל' חז"ל – ברכות יז, א. ועוד. ויצה"ר נקרא חמץ (זח"ב קפג, ב. וראה ר"ה ג, סע"ב. רש"י ברכות שם. ועוד).

17) אמור כג, יז.

18) ראה לקו"ש חל"ב ע' 136. וש"נ.

19) משא"כ בפסח שני שהוא עדיין באמצע הספירה, הרי: א) אין החמץ מצוה, ב) החמץ רק „עמו בבית“, אבל יש „איסור חמץ .. עמו באכילתו“ (רש"י פרשתנו שם (מפסחים צה,

א"ב**). וראה אוה"ת ויקרא הנ"ל הערה 14).
20) ולהעיר מביאור כ"ק מו"ח אדמו"ר (היום יום"י יד אייר. ועוד) ש„פסח שני ענינו איז – אז עס איז ניטא קיין פארפאלן, מען קען אלעמאל פאריכטען“ – עבודת התשובה (ופסח ראשון הוא עבודת הצדיקים – ראה בארוכה לקו"ש ח"ח ע' 118 ויאילך (וראה שם ע' 121 הערה 49)).

לקידושין לח, ב. מנ"ח שבשוה"ג הבאה. ועוד. וכן מוכח מלשון רש"י סוכה שם, „מיד“ ולא „עמו“. ועוד, לפ"ז עדיפא הול"ל במשנה (וכן ברש"י עה"ת) – „(עמו) באכילתו“, לא „(עמו) בבית“.

** נתי' בשיחת שי"פ שלח תשמ"ז. – ודלא כמ"ש במנ"ח (מצוה שפא) ד,לא ידעתי מהיכן יצא לרבינו זה .. ולא יריתי בשום מקום“.

* באמבואה דספרי לספרי זוטא פרשתנו (ט, יא) מפרש לשון רש"י „אלא עמו באכילתו“ – שגם באכ"י לתו רשאי לאכול חמץ, ומצ"ל לדש"י סוכה מה, ב (ד"ה ופנית), „ואוכל חמץ מיד“.

אבל פשוט לשון רש"י, ואין איסור חמץ אלא עמו באכילתו" היא, שעמו באכילתו אסור (וכ"ה בפני

העבודה הרוחנית דחג הפסח – „סור מרע“, כפיית הרע – קשורה בקיום (שאר) עניני ומצוות החג (איסורי חמץ, וחיוב אכילת מצה – „לחם עוני“²⁵); וכיון שגם מי שלא הקריב פסח ראשון בזמנו ה"ה עובד עבודתו ב(שאר) עניני הפסח, נמצא, שפסח שני הוא אצלו הדרגא השני, הבאה לאחרי העבודה דחה"פ (הראשון)²⁶, וכביאור הצ"צ שבפסח שני מגיע ועולה למדריגה השני בעבודה, עשה טוב, אתהפכא.

ד. אמנם עדיין לא נתבאר הענין כל צרכו:

הן אמת שגם מי שלא הקריב קרבן פסח ראשון לא נגרע אצלו מעבודתו (גם הרוחנית) בדרגא הראשונה דחה"פ רא"שון (מכיון שהיו אצלו כל עניני פסח ראשון מלבד קרבן פסח), וממנה עולה לדרגא השני, דפסח שני – אבל לאידך גיסא: א) למה מי שהקריב פסח ראשון אסור לו להקריב פסח שני (והרי לביאור הצ"צ נדרשת ממנו העבודה דפ"ש), איך ובמה עולה הוא לדרגא השני בעבודת השם כשבאה (רק) בהקרבת הפסח ראשון במועדו?

ויש לומר הביאור בזה:

לאחרי הקרבת קרבן פסח ראשון, שוב אין צורך להביא קרבן בפסח שני כדי להגיע למדריגה השני (עשה טוב, אתה פכא) – כי זה כבר נעשה בשלימות על ידי הקרבן בפסח ראשון. כלומר: זה שבי-כלתו של אדם להגיע (בחדש אייר,

הקריב בראשון אסור לו להקריב בשני; אבל מובן שאין זה בנוגע לשאר הענינים והמצוות של חג הפסח, כמו איסורי חמץ ואכילת מצה – שגם מי שאינו מקריב קרבן פסח ב"ד בניסן (ע"פ תורה, להיותו „טמא“ או „בדרך רחוקה“²¹) מחוייב באי-סורי חמץ ולאכול מצה כו'.

[ויש להוסיף, שבנדון הכתוב, הרי ה„אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם“⁵ היו (כדברי חז"ל²²) „מישאל ואלצפן . . שהיו עוסקין בנדב ואביהוא“, כלומר שטומאתם היתה ע"פ ציווי משה²³ „קרבו שאו את אחיכם גו“.

(וי"ל שזהו²⁴ ביאור טענתם „למה נגרע“ – דלכאורה אינו מובן: מה מקום לטענה „למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו“ – הלא הם עצמם הקדימו תשובה לטענתם זו באמרם „אנחנו טמאים לנפש אדם“, שלכן אינם יכולים להקריב קרבן ה' במועדו?)

אלא שטענתם היתה מיוסדת על זה שטומאתם היתה ע"פ ציווי משה, ולכן טענו: היתכן שע"י ציווי משה – „נגרע“, ובפרט מ„הקריב את קרבן ה' במועדו“.

ועפ"ז ברור ופשוט שכל עניני הפסח ב„אנשים“ אלה (לבד – הקרבת הק"פ) היו בתכלית השלימות].

ועפ"ז מובנים דברי הצ"צ שפסח שני שייך לדרגא השני בעבודה, הבאה לאחר רי הדרגא הראשונה דפסח ראשון, היינו, שכדי לבוא לפסח שני בהכרח שיהי תחלה פסח ראשון (אף שפסח שני הוא רק למי שלא הקריב פסח ראשון):

25) פ' ראה טז, ג. וראה תו"א ס"פ ויקהל (וכן בהוספות לתו"א שם) שזהו מפני שמצה ענינה העבודה דאתכפיא.

26) וראה גם אוה"ת ויקרא שם: כיון שכבר אכלו (מצה) ז' הימים . . לכן שוב אין יניקה לחמץ כלל כו'.

21) פרשתנו ט, י.

22) סוכה כה, ריש ע"ב.

23) שמיני, י, ד.

24) ראה גם ספורנו ואוה"ת פרשתנו ט, ז.

קרבן פסח בראשון, א"פ לו להגיע למ-
דריגת אתהפכא מבלי שיתקן וישלים את
החסרון דפסח ראשון ע"י שיביא קרבן
בפסח שני (ולא יגרע להקריב – ע"ד
פסח ראשון).

ה. ע"פ ביאור זה יומתק ג"כ הטעם
שגם בזמן הזה נקבע פסח שני ליום
מיוחד לכל ישראל, וכמ"ש רבינו הזקן
בסידורו³¹ שבפסח שני אין אומרים תח-
נון, ועד שיש מנהג³² לאכול בו מצה זכר
לפסח שני³³.

דלכאורה: הענין של פסח שני הוא
תיקון והשלמה למי שלא הקריב פסח
ראשון

גבוה יותר (כמ"ש בזהר פרשתנו קנב, ב*) כי „מל-
כות שרשה גבוה יותר מיסוד . . אשת חיל עטרת
בעלה ונעוץ תחלתו בסופן דוקא“.

וי"ל שענין זה שייך לקרבן פסח, כי הקרבן
„מקרב“ ומעלה כל ענין לשרשו ומקורו (עד „רזא
דא"ס“ – ראה זח"ב רלט, א. זח"ג כו, ב), ועד"ז
בענין המלכות, שע"י קרבן פסח עולה המלכות
לשרשה ומקורה (למעלה מיסוד).

31 לפני למנצח יענך. וראה השלמה לשו"ע
אדה"ז (להר"ג מדובראוונא) או"ח סקל"א סוס"ח.
וש"ג. הערה 45 לקמן (הזיעות בזה – נלקטו בס'
„בין פסח לשבועות“ (ירושלים, תשד"מ) פרק ז).

32 סידור יעב"ץ חודש אייר. לקוטי מהרי"ח.
ועוד. וכ"ה מנהג חב"ד (ראה מכתב ז' תמוז תש"ח*).

וראה בספר שבעה הערה הקודמת. ושי"ג.
33 ולהעיר דבזה"ז – אכילת מצה (דהאפיקומן)
במקום פסח (ראשון) – טושו"ע (ודאדה"ז) או"ח ר"ס
תעז.

(* הובא גם בבלקו"ת במדבר (שהובא לעיל הערה
10), ושם, ש"ובן ממי"ש . . ב' ויקהל . . בענין בחי'
אתכפיא שיש בה בחי' שהוא למעלה מבחי' אתהפ-
כא").

(* נדפס בס' אגרות קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א
ח"ב ע' שנב. לקו"ש חכ"ז ע' 384. המו"ל.

חודש השני) למדריגה השני' בעבודת ה'
(עשה טוב, אתהפכא) בא ע"י קרבן פסח
שבפסח ראשון.

הסברת הענין:

„קרבן“ – הוא מלשון קירוב²⁷, שעל
ידי קרבת מתקרב האדם להשם. וכמב-
אר בכ"מ²⁸ ענינו של קרבן בעבודת
האדם, שהאדם צריך להקריב להשם את
ה„בהמה גו" שבו, עד שיהי' ראוי להיות
נקרב על מזבח ה' ולהשרף באש של
מעלה, שיכלל בקדושה וכו'.

והקרבת פסח ראשון היא הנותנת
כח ופועלת שהמשך עבודת האדם
(ספירת העומר, שזמנה מתחיל תיכף
„ממחרת“ הפסח) יהי' באופן כזה, שיגיע
על ידה ל„עשה טוב“, אתהפכא²⁹.

ואין סתירה בין ביאור הצ"צ (שפסח
שני ענינו הדרגא השני' בעבודת השם)
וענינו של פסח שני (שבא לתקן ולהש-
לים את החסרון דפסח ראשון) – כי
עבודתו של פסח שני (דרגא השני'), את-
הפכא) תלוי' בהקרבת קרבן פסח. ולכן:
מי שהקריב פסח ראשון, יגיע בודאי
למדריגה השני' (בחודש השני, כולל יום
פסח שני) ואין צורך (ובמילא – מקום)
בקרבן ןוּסַף³⁰; משא"כ מי שלא הקריב

---

27 ס' הבהיר ס' מו (קט). ועייג"כ זח"ג ה,
רע"א. שלה"מ ס' תענית ריא, ב.
28 ראה לקו"ת ויקרא ד"ה אדם כי יקריב.
ובכ"מ.

29 ולהעיר דפסח נאכל צלי ועל השבוע דוקא,
היפך „לחם עוני“ (ראה לעיל הערה 25).

30 וי"ל שאדברה, ע"י פסח ראשון מגיעים
למעלה יותר מפסח שני (ולהעיר שפסח שני נקרא
(ר"ה פ"א מ"ג) „פסח קטן“).

ועפ"ז מוכן המשך הדברים באוה"ת פרשתנו
שם, שלאחרי שמבאר מעלת פסח שני לגבי פסח
ראשון, דפ"ר מלכות ופ"ש יסוד – כתב שמ"מ פ"ר

פסח שני כיום דמנהגים מיוחדים, שאין אומרים תחנון וכו' – עבור כל בני יחד?⁴²

[ודוחק גדול לתרץ שזה רק ע"פ דעת ר' יהודה (בירושלמי⁴³) דכש, ניתן לישראל לבנות בית הבחירה (בין פסח ראשון לפסח שני) – עושיין הצבור פסח שני (ובפרט ע"פ משנת במק"א⁴⁴ שי"ל שגם הבבלי ס"ל בזה כהירושלמי, דבאופן כזה הציבור עושה פסח שני) – וא"כ אף שאין קרבן פסח בראשון מ"מ אפשר שיהי' קרבן בפסח שני –

כי מה שאנו חוגגים פסח שני אינו שייך לאפשרות דהקרבן פסח שני כ"א זכר לפסח שני שהי' בזמן המקדש, ומה מקום לקבוע זכר לצבור על תשלומין דענין שלא ניתן אלא ליחיד?⁴⁵

ועכצ"ל שפסח שני יש בו ענין השייך לכל ישראל⁴⁶. וע"פ המבואר לעיל בתוכן ענינו של פסח שני בעבודת האדם – מובן הענין בפשטות, שהרי ביום זה יש בכחו של כל אדם מישראל להגיע למד-ריגה השנני' שבעבודת השם, העבודה דאתהפכא. כלומר: גם אלו שהקריבו

[וגם להמ"ד³⁴ (וכ"ה ההלכה³⁵) דפסח שני הוא רגל בפני עצמו, שלכן גם מי שלא חל עליו החיוב להביא פסח ראשון ונעשה בר חיובא בין ראשון לשני (קטן שנתגדל, או גר שנתגייר בין ראשון לשני) חייב להביא פסח שני³⁶ – מ"מ עכצ"ל (ומפורש בקרא שבא ע"י הטענה „למה נגרע") שענינו של פסח שני הוא תשלומין לגרעון דראשון, וכל מי שעשה את הראשון אי אפשר לו להתחייב בשני; אלא שחידשה תורה (והוסיפה בפ"ש – רגל בפ"ע) דעם היות שהקטן כו' לא הי' מחוייב בראשון, בכ"ז ניתנה לו האפשרות להקריב הפסח ב"ד באייר – ועד"ז בגר"ז³⁷;

ולכן, בזמן הזה (ובפרט בחו"ל) שאין לנו קרבן פסח³⁸ – שוב לא שייך לכאורה כל הענין דפסח שני – ומה מקום לח-גיגת פסח שני (באיזה אופן שהוא)³⁹?

יתירה מזו: „איש נדחה לפסח שני ואין צבור נדחה לפסח שני"⁴⁰, כלומר, ענין התשלומין דפסח שני ניתן רק ליחיד ולא לציבור⁴¹; וא"כ כיצד מתאים לקבוע

(34) פסחים צג, א.

(35) רמב"ם הל' ק"פ רפ"ה.

(36) פסחים שם. רמב"ם שם ה"ז.

(37) ראה בארוכה לקו"ש ח"ח ע' 126 ואילך.

(38) ידועה השקו"ט אם אפשר להקריב ק"פ בזמנה"ו (וראה הנסמן בהערה 44), אבל למעשה כבר רבו האוסרין (ראה בס' שנסמנו בש"ח כללים סוף מערכת ק'. תו"ש בא ח"יב, ע' קנה). ואכ"מ.

(39) אבל להעיר מהמנהג שלא לומר תחנון עד י"ב סיון מפני שהם ימי תשלומין (דגרעון דראשון) – (הובא במג"א סקל"א סק"ח. וכ"כ אדה"ז בסידורו שם – משא"כ בשו"ע שלו אור"ח סו"ס תצד). – וראה הערה 41.

(40) פסחים סז, א. וראה שם פ, ב.

(41) משא"כ בנוגע לתשלומין דקרבנות יו"ט. – וראה שו"ע אדה"ז שם בנוגע ליום טבח"ו לאחר חג השבועות. ואכ"מ.

(42) ראה גם פרמ"ג (משכ"ז) אור"ח סו"ס קלא.

ואינו דומה לאי אמירת תחנון מא' ניסן עד י"ב בו, ימי הקרבן קרבנות הנשיאים, שכל נשיא ביום שהקריב קרבנו הי' יו"ט שלו" (שו"ע אדה"ז אור"ח סתכ"ט ס"ט) – כי [גם] להדיעות שהיו קרבן יחיד – רש"י נשא (ז, יב, יד). וראה בארוכה לקו"ש חכ"ג ע' 42 ואילך – מ"מ] מכיון שקרבנות אלו הובאו ע"י נשיאים, מובן שיש להם שייכות להשבט שלו ונכללו כולם יחד, „ביום המשח"ו, ולאחרי המשח"ו – לכל ישראל.

(43) פסחים פ"ט ה"א (לגירסת ופירוש המנ"ח מצוה שפ). ותוספתא פסחים פ"ח ה"ב.

(44) לקו"ש ח"יב ע' 219 ואילך. ע"ש.

(45) וראה חולין קכט, ב (ממגילת תענית פ"ב) פסחא זעירא דלא לנטוד.

ולכן, גם בזמן הזה, שישנה העבודה הרוחנית שבקרבן פסח, חוגגים את הזמן המיוחד עבור העלי' למדריגה השני' שבעבודת השם, אתהפכא ועשה טוב.

(נשיחות פסח שני תשמ"ז, תשד"נ)

פסח ראשון, שלימות פעולת הקרבה זו (שהיא העבודה דאתהפכא) באה בחודש השני, ובפרט בפסח שני [שבו מתחילה הספירה השייכת למדת ההוד⁴⁶];

(46 ראה סידור עם דא"ח (דש, א) שיעקר הבי- רור דספה"ע נשלם בל"ג בעומר, "הוד שבהוד", שהוא "סוף ותשלום הספירות בעיקר המדות שנק' גופא" ע"ש.

ואולי י"ל שענין זה מתחיל בפ"ש, ספירת חסד

שבהוד שהיא ראשית והתחלת דספירת ההוד (ובפרט ע"פ הידוע שחסד הוא "יומא דאזיל עם כולהו יומינ" – ראה זח"ג קג, א"ב. קצא, ב. לקו"ש ח"ה ע' 174 הערה 12. וש"נ).

